קול התורה
באלעד

גליון מס' 1062

העלון לשבת קודש

פרשת תרומה תשפ"ב

הדלקת נרות:
4:48
צאת השבת:
5:56
חזו"א: 6:04
ר"ת: 6:32

מעניינא דיומא

בעניין חודש אדר א'

תנן בפ"ק דמגילה (ו:) אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא קריאת המגילה ומתנות לאביונים. ודייקינן בגמרא הא לעניין הספד ותענית זה וזה שווין.

והנה נחלקו הראשונים בדין חודש העיבור. דעת התוס' והרמב"ם (מגילה ב' יג') שדין זה אמור גם כשידוע מראש שתתעבר השנה כגון בזמן הזה, ואילו הרא"ש פירש כל הסוגיא באופן שלא ידעו ועיברוה לאחר י"ד באדר, והכי נמי לעניין הספד ותענית מיירי כשקראו המגילה בי"ד ובו ביום עברו השנה, דאסור אותו היום בהספד ותענית, אבל בשאר שנה מעוברת מותר בהספד ותענית, שאדר הראשון הוי כמו שבט .

והובאו שתי הדעות בטשו"ע (תרצז), והרמ"א כתב שהמנהג כסברא ראשונה, וכן נראה מלשון השו"ע שהביא הדעה הראשונה בסתם והשניה כ'יש אומרים'. וזהו 'פורים קטן' (בלשון הפוסקים האחרונים) די"ד וט"ו דאדר ראשון, שאסורים בו בהספד ותענית ואין נופלים על פניהם. ונוהגים לעשות משתה ושמחה בי"ד ובט"ו, ודייקו כן לעניין משתה ושמחה בפורים קטן, הביאו התוס' שם שיש מריהטת המשנה דדוקא לעניין מקרא מגילה ומתנות לאביונים חלוק אדר הראשון מהשני, אבל לא לעניין משתה ושמחה. ואולם התוס' דחו דאדרבה משמע בגמרא דדוקא בהספד ותענית אסור מכלל דשמחה ומשתה ליכא, וכן הסיקו התוס' להלכה שאין צריך להחמיר לעשות משתה ושמחה באדר הראשון.

והרמ"א (שם) הביא הדעה שחייב להרבות במשתה ושמחה בי"ד שבאדר ראשון, וכתב הרמ"א שאין נוהגין כן ומ"מ ירבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים, 'וטוב לב משתה תמיד .והר"ן צדד שיש לעשות סעודה בראשון, דהא מסקינן בגמרא שאסור בהספד ותענית ואיסור זה הא ילפינן מדכתיב 'ימי משתה ושמחה' - שמחה מלמד שאסור בהספד, משתה מלמד שאסור בתענית וא"כ מוכח שאף פורים קטן בכלל ימי משתה ושמחה.

ואכן יש להבין את דעת התוס' לחלק בין חיוב משתה ושמחה לאיסור הספד ותענית, והלא מכתוב אחד ידענו שניהם

ובבאור הגר"א מבואר שלדעת התוס' איסור הספד ותענית באדר הראשון אינו משום קרא ד'ימי משתה ושמחה' האמור במגילת אסתר אלא משום מגילת תענית, שהרי ימי הפורים נמנו במגילת תענית כיומא דלא למספד ולא להתענאה בהון,

ומסקינן בר"ה (יט (שאעפ"י שבטלה מגילת תענית לאחר החורבן, לעניין חנוכה ופורים לא בטלה. והרי בגמרא (מגילה ה) אמר רבא לא נצרכא [הך דמגילת תענית] אלא לאסור את של זה בזה ואת של זה בזה, כלומר שי"ד וט"ו אסורים שניהם בהספד ובתענית הן לבני פרזים הן לבני המוקפין - מזה מבואר שמלבד הדין הנובע מהכתוב במגילת אסתר יש בפורים עוד חיוב מכח מגילת תענית, דלא בטלה לעניין חנוכה ופורים,

ונמצא שאף כי לעניין מצוות הפורים המחויבות מהכתוב במגילת אסתר ילפינן שאינם אלא באדר השני [אם משום מסמך גאולה לגאולה אם משום דכתיב 'השנית', כדאמרינן בגמרא], אך לעניין החיובים הנובעים ממגילת תענית, שני החודשים שווים.

וייסד הגר"א שלעניין הדברים התלויים בתאריך יש לקיימם בשני החודשים, ששניהם בכלל 'אדר' הם [דלא כהרא"ש שהראשון אינו אלא כשבט ,]וכדמוכח בגמרא דלולא קרא ד'שנה בשנה' שכל השנים שוות, הוה אמינא לעשות הפורים בשני החדשים. ואם כן הרי זו היא כוונת התוס', שאמנם 'ימי משתה ושמחה' האמורים במגילת אסתר אינם אלא בשני, אבל ישנו פן נוסף לפורים מחמת מגילת תענית, שהתאריך עצמו שנעשה בו נס מחייב שלא להספיד ולהתענות בו, וזה נוהג בשני האדרים שהרי הוא אותו התאריך.

אכן בדעת התוס' עפ"י הגר"א יש לומר דלא בטלה מגילת תענית לעניין הפורים כלל, הלכך אף בראשון אסור בהספד ותענית מכח מגילת תענית.

והנה עיקר דברי הגר"א סובבים אודות קביעת יום שמת בו אביו או רבו, כיצד יש לנהוג בשנה מעוברת. ונחלקו הדעות בדבר; השו"ע (תקסח,ז) פסק לעשותו באדר שני, והרמ"א פסק כדעת התה"ד ומהרי"ל - באדר ראשון. והביאו להוכיח מהסוגיא בנדרים (סג (שנחלקו ר"מ ור"י לענין נדרים ושטרות, איזהו 'אדר' סתם, הראשון או השני, וקיי"ל כר' יהודה שאדר הראשון הוא העיקרי והוא הסתמי בלשון הנדר והשטר, ואדר השני צריך לפרשו. וא"כ הוא הדין לענין 'יארצייט'. ודחה הגר"א שאין להביא ראיה משם, דהתם בלשון בני אדם תליא מלתא, ואנשים בלשונם רגילים לקרוא לראשון אדר סתם ואילו את השני מפרשים להדיא 'אדר שני', משא"כ בעלמא. [אלא שלמעשה כתבו הפוסקים לכתוב גם בראשון 'באדר הראשון' לצאת מכל ספק, אבל בדיעבד אם כתבו בראשון 'אדר' סתם כשר, משא"כ בשני אם כתבו 'אדר' סתם הרי זה שטר מוקדם ופסול]. ועל כן נקט הגר"א שמעיקר הדין צריך לעשות היארצייט בשני החדשים שהרי שניהם שם 'אדר' להם וא"כ אותו יום התאריך חל בכל אחד מהם, וכמו שביאר בדעת התוס' הנ"ל שימי הפורים בשני החדשים בכלל התאריך שבמגילת תענית. והביא שעיקר דין זה מבואר במג"א, אלא שהמג"א הקיל בזה למעשה לעניין יארצייט, ואילו דעת הגר"א לעשות בשני הימים מעיקר דינא.

המשך בעמוד 2

הרה"ג רבי שמואל גולדברג

דבר המערכת

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה (כ"ה, ב')

ובמדרש: משל למלך שהיתה לו בת יחידה. בא אחד המלכים ונטלה. ביקש לילך לארצו וליטלה לאשתו. אמר לו: "בתי שנתתי לך יחידית היא. לפרוש ממנה איני יכול, לומר לך אל תטלנה איני יכול, לפי שהיא אשתך. אלא זו טובה עשה לי, שכל מקום שאתה הולך קיטון אחד עשה לי שאדור אצלכם, שאיני יכול להניח את בתי". -כך אמר הקב"ה לישראל: "נתתי לכם את התורה. לפרוש ממנה איני יכול, לומר לכם אל תטלוה איני יכול. אלא בכל מקום שאתם הולכים, בית אחד עשו לי, שאדור בתוכו, שנאמר "ועשו לי מקדש".

הגרי"צ סלנט זצ"ל בספרו - "באר יוסף" מבאר כי אם נתבונן במשל נבין, שמגורי המלך יחד עם בתו וחתנו הם על תנאי שחתן המלך אשר נשא את בתו יחיה עמה ויכבדה כראוי. אך אם חתן המלך לא יכבד אותה כראוי, אלא יעזוב אותה לנפשו, אז מובן שהמלך, אבי הבת, יעזוב אותו לנפשו, שהרי מה יש למלך לעשות אצל אשר אין בתו עמו?

כך הוא גם הקשר שבין הקב"ה לישראל. אם ישראל יעזבו ח"ו את התורה הקדושה ולא ילמדו אותה כראוי, אזי נמצא שהתורה אינה נמצאת אצל כלל ישראל, חלילה. וכתוצאה מכך גם השכינה תסתלק ח"ו מהם, כי השראת השכינה בישראל היא בגלל התורה ואם תורה אין כאן, גם השכינה לא תבא עמהם.

ובהמשך הפרשה "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (כ"ה, ח'). מפורסמת השאלה דלכאורה צריך הכתוב לומר "בתוכו", בתוך המקדש, ומהו "בתוכם"? וידועים הם דברי האלשיך הקדוש ז"ל שפירש ש"בתוכם" מכוון לבני ישראל, אשר עליהם לעשות מקדש פרטי בתוככי ליבם, ולהחדיר בנפשותיהם מקום פרטי וטהור להשראת השכינה, ואז: "ושכנתי בתוכם" בתוך ליבו של כל יהודי. כל יהודי צריך להעמיד בעולמו הפרטי את מקום השראת השכינה הקדושה, בהיותו דבוק בתורה ובמצוותיה ובג' עמודי העולם, תורה, עבודה וגמילות חסדים.

נמצאים אנו בזמן של תהפוכות עולמיות, אשר איש אינו יכול לשער ולדעת את סופם. האם התהפוכות הללו ישפיעו לטובה ולברכה על כלל ישראל או, שחלילה וחס, להיפך. איש אינו יודע עד מה ואנו צריכים לדעת רק דבר אחד. שהקב"ה אוהב את עם ישראל, בניו יחידיו, כבבת עינו ורוצה להשרות שכינתו בינות בניו, "לפרוש ממנה איני יכול", אמר הקב"ה על התורה הקדושה ובכל זאת העניק את מתנתו הקדושה והאהובה לבניו, לעם ישראל. בכל מצב ובכל זמן, בכל תהפוכות העולם ומאורעותיו, גם אלו שנראים לנו כמזיקים לנו.

עלינו לזכור שאין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים ו"שווא תשועת אדם" כפי שרואים בימים אלו שנשיא ארה"ב מפנה עורף לידידות ארוכה עם מדינות שונות, כפי שכבר צפה רבנו הגדול בעל "אבי עזרי" זיע"א שאמר כמה וכמה פעמים ברבים, שאין לסמוך לא על ארה"ב ולא על נשיא ארה"ב וגם הטובים שבאמות העולם אינם מחבבים את ישראל, וברגע של גאווה יכול אף להביא לאבדון ח"ו. זהו לימוד גדול שיש לנו ללמוד "אל תבטחו בנדיבים בבן אדם שאין לו תשועה" וצריך הרבה תפילה וחיזוק בתורה ויר"ש כדי שלא יבואו ח"ו סכנות על עם ישראל.

בשבוע בו ביטלו השלטונות את חוק ההסדר של "תורתם אומנותם", ולא השכילו להבין שדוקא בתקופה קשה זו, בה הצוררים מאיראן מכריזים בריש גלי על כוונתם לכלותינו בפצצות מחוכמות, עלינו להגביר את כח התורה, ולא מבינים הם שבהחלטות אלו הם מסכנים את כל העם היושב בציון. דוקא בימים אלו בהם מנסים רשעי ישראל לנתק את היהודי מתורתו ומטהרתו ע"י נסיונות גיוסו לצבא ויצירת אידיאל חדש של "מעגל העבודה", יחד עם מלחמה מתמשכת בכל דבר יהודי, מגיור וכשרות ועד מלחמה בטלפונים כשרים,, אשר לא יאומן איך אנשים מזרע ישראל התדרדרו כל כך, רח"ל. דוקא עכשיו עלינו להתחזק ולהקים מסביבנו חומות שמירה רוחניים נוספים, חומות של דפי גמרא, חומות של תפילה, חומות של חיזוק בין אדם לחברו, חומות של התבדלות מהם ומהמונם.

עלינו להתחזק ולדעת כי לה' הישועה והעולה על רוחם היה לא תהיה, אמר ה', אנחנו בשם אלוקינו נדגול. ונשנן ונחוש לעצמנו כי הקב"ה ית"ש אוהב אותנו ורוצה אך ורק בטובתנו. ואמנם, עלינו להדבק בשכינה ובתורה הקדושה בכל זמן, לדבוק בעץ החיים, כדי שנהיה מחוברים ודבוקים יחדיו בתורה הקדושה, עליה אמר הית"ש "לפרוש ממנה אינו יכול".

השראת השכינה היא היא המחברת בינינו ובין קונינו ית"ש, וכך נוכל להביט על כל מאורעות העולם בלי חשש ומורא, כי אם אנו לא פורשים מה' יתברך הוא לא פורש מאיתנו, הקב"ה לא יטשינו ולא יעזבנו! והקב"ה יעזור שכל מאורע ומאורע יפעל לטובה ולברכה. ומשנכנס אדר מרבים בשמחה ונזכה לראות בנחמה בקרוב.

שבת שלום

זכות בר מצרא ליורש

הקדמה

תקנו חכמים זכות בר מצרא בקרקעות, (עיין שו"ע סימן קע"ה סעיף כ"ג, ובסמ"ע שם ס"ק כ"ו), דהיינו אם אחד מוכר שדה או בית, יש לבן המיצר הסמוך לביתיו או לשדהו, זכות לקנות קודם לשאר האנשים, זאת בתנאי שהוא משלם כשאר האנשים, ומשלם מיד, ויש בזה עוד הרבה הלכות. ואם בעל השדה מכר את שדהו לאדם אחר ולא לבר מצרא, יכול הבר מצרא להוציא את הלוקח משם ולשלם את הסכום ששילם ולקחת את הבית או השדה לעצמו, כמבואר בטור ושו"ע סימן קע"ה סעיף ו', וביאר הסמ"ע בהקדמת סעיף ה' דטעם מצרנות הוא מדכתב רחמנא ועשית הישר והטוב, למדנו שחפץ השם יתברך שיעשו בני אדם זה עם זה לפנים משורת הדין, כגון זה, שאף שקדם הלוקח וקנה שדה אחד, כיון שאפשר ללוקח זה לקנות במקום אחר ולבעלי השדות שמסביב אותה השדה שנמכר יש טיבותא וניחותא לנפשם בקנייתם, כדי שיהיו שדותיהן סמוכות זו לזו, משום הכא תיקנו חז"ל שיכולים אחד מבעלי השדות שמסביב לסלק את הלוקח והם נקראים מצרנים מטעם שעומדים בשדותיהן על מיצר שדה זו הנמכר וכו', וראה מש"כ המ"מ בסוף פ"ד מהלכות שכנים.

וענין דין בן המיצר הוא שתורתינו התמימה נתנה בתיקון מידות האדם ובהנהגתו בעולם כללים באמירת קדושים תהיו, והכוונה כמו שאמרו קדש עצמך במותר לך, שלא יהא שטוף אחר התאוות, וכן אמרה ועשית הישר והטוב, והכוונה שיתנהג בהנהגה טובה וישרה עם בני אדם, וכו', ובהכרח חייב לעשות כן, ומידות האדם והנהגותיו מתחלפות לפי הזמן והאישים, והחכמים ז"ל כתבו קצת פרטים מועילים נופלים תחת כללים אלו, ומהם שעשו אותם בדין גמור, ומהם לכתחילה ודרך חסידות והכל מדבריהם, ולזה אמרו חביבין דברי דודים יותר מיינה של תורה, שנאמר כי טובים דודיך מיין, ע"כ. ובבר מצרא תיקנו חז"ל בתקנה גמורה שאפשר לבר מצרא להוציא את השדה מהקונה, גם לאחר שמכרו את השדה. ונתקן דין זה גם בבתים וגם בחנויות ובעוד הרבה דברים, ובשו"ע שם סעיף כ"ג כתב דיש אומרים דיש דין מצרנות גם במקומות בבית הכנסת, וראה בסמ"ע ס"ק צ"ט שהביא לחלוק ע"ז, ועיי"ש שאם יש צד לדיין שלא לסלק את הלוקח יכול לצרפו, ע"ש. ועיין ברמ"א שם שכתב שאם נראה לבי"ד היזק לשותף מצי לסלקו, וכו.' וכן בכל מטלטלין אע"פ שאין בהם דין מצרנות, מ"מ אם שותפין במטלטלין ואחד מכר חלקו, יכול השותף השני לסלק את הלוקח אם נראה לבי"ד שאין השותף החדש נוח לו כשותף הקודם, והיינו דדין בר מצרא מצד הישר והטוב יש בהרבה ענינים ובי"ד צריך לשקול את הדברים בכל ענין, ויש בזה הרבה פרטי דינים, כמבואר בשו"ע חו"מ סימן קע"ה.

א) נשאלתי באחד ששכר הרבה שנים חנות, ולא היה לו חוזה על השכירות, ושכר את החנות בנאמנות בין המשכיר לשוכר כחמש עשרה שנה, ועכשיו נפטר השוכר, והאשה וכן אחד מהבנים היורשים של השוכר, רוצים להמשיך להחזיק את החנות מדינא דבר מצרא, והמשכיר רוצה להשכירו לשכן אחר באותו מחיר, וטוען שאין ליורש דינא דבר מצרא. עוד טוען שהשכיר את החנות רק לאיש שנפטר ולא לאשתו, אף שהיא עזרה לו לפעמים בחנות, אבל הוא השכיר את החנות רק לבעל, ואין לה טענת בר מצרא, ואין למשכיר נפק"מ בכסף או בחששות שלא יקבל את הכסף, אלא שרצה להשכיר לאחר משום שאוהבו יותר וכיו"ב.

ב) והנה אף שנחלקו הפוסקים אם יש דינא דבר מצרא בחנות, ראה ברמ"א בסעיף כ"ג דהמלוים ביחד החנות (היינו זכות ורשיון מאת המלכות לעסוק בהלוואות, וזה שותף בעסק, אבל אין בכלל זה שכירת גוף החנות) אין דין בר מצרא, דאין לו דין קרקעות אלא כמטלטלין, מיהו אם נראה לבד היזק לשותף השני יכול לסלקו, עיי"ש, אבל אין זה נוגע לשכירות גוף החנות, ועיין בסמ"ע ס"ק ס"א, ועיין בדברי גאונים כלל ס' סימן כ, שאם גוף החנות נשכר ביחד עם החזקה והרשיון על המכירה, אין מצרנות גם על החנות, אבל דעת רוב האחרונים דיש בר מצרא בחנות, ובפרט בשכירת הבית עצמו. וראה בשו"ת חת"ס יור"ד סוף סימן רמ"ב שכתב, שיש בחנות דין בר מצרא יותר מאשר בבית, [ובבתים לכו"ע יש בר מצרא, חוץ משיטת ר"ת, וכתב הש"ך בס"ק נ"ג שאין פוסקים כר"ת שסובר דאין בר מצרא בבתים]. שאם יוציאו את השוכר מהחנות יהיה פסקא לחיותא, וכתב שגם הב"י שסובר שאין מצרנות בשכירות אבל בחנות יש מצרנות, שאינו יכול לשכור חנות במקום אחר כמו בית מפני הרגל של הלקוחות, ואם נוציאנו משם הוי פסקא לחיותא, ע"ש. וראה בערה"ש סימן קע"ה ס"ק נ"ט דיש מצרנות בחנות עצמה, ועיי"ש בס"ק לט, מ"א ומ"ב, בשכירות חנות בשותפות ורוצה להשכיר לאחר, עיי"ש.

אם יש בר מצרא בשוכר

ג) ונחלקו הראשונים אם יש דינא דבר מצרא בשוכר, דהיינו שהשוכר רוצה לקנות את הדירה ששכר, הוא קודם לאחר, והטור בסוף סימן קע"ה בשם הרמב"ם (בהלכות שכנים פי"ב הלכה ח') כתב, שאין בר מצרא בשכירות, והרא"ש בתשובה (בכלל א' סימן ב') כתב, שיש בו דינא דבר מצרא, דשכירות ליומא מימכר הוא וכו', וע"ש בב"י, והשו"ע בסעי'נ"ט וס' כתב דאין בר מצרא בשכירות, והרמ"א בסעיף ס' כתב ויש מי שחולק וסובר דיש בשכירות דין מצרנות, וע"ש בסמ"ע ס"ק קי"ג ובש"ך ס"ק ס"ב ובנתיבות המשפט ס"ק ס"ה, שיש חילוק אם כבר השכיר את הדירה הזו, או קודם שהשכיר את הדירה, עיי"ש. וראה כן בערה"ש ס"ק ל"ט וס"ק מ"א. וראה מש"כ בפ"ת ס"ק כ"ח דיש בזה מחלוקת האחרונים, ומידי ספיקא לא נפקי, ולכן יכול לעכב לכתחילה ולא בדיעבד ע"ש, וכן נראה באחרונים לחלק בין לכתחילה לבדיעבד.

בר מצרא לענין שכירת הבית

ד) והט"ז שם כתב, ולענין שכירות אותו הבית עצמו, ודאי השוכר הראשון מסלק את השוכר שישכור אחריו הבא לדחותו לאחר שכלה זמן השכירות הראשון, ונראה שבזה מודה גם הרמב"ם, והביאו להלכה הקצות בס"ק ג' והנתיבות בס"ק ס"ה, (וכן בסימן רל"ז ס"ק א' מסכים לדינא כט"ז ע"ש), וכתב ועיין בית יוסף שאם השוכר השני שכרו אחר שכבר כלה ימי שכירותו של הראשון ועדיין לא השכירו לו המשכיר, אין בו דין מצרנות, ובמשפט שלום מפקפק על דיוקו של הנתיבות בב"י שאם כבר נגמר זמן השכירות פקע זכותו כבר מצרא, אמנם כתב דאם יכול להוציאו מתי שירצה אין לו דין מצרן גם לגבי הבית המושכר שגר בו, ולכא' ה"ה לאחר שכלה זמן השכירות הרי יכול להוציאו, וא"כ כ"פ הרי"ז כיכול להוציאו מתי שירצה, (ומשמע שכל זמן שלא השכירו יכול השוכר הראשון לטעון עליו, אבל לאחר שהשכירו אין בזה בר מצרא), וכ"כ בכנה"ג בשם כמה פוסקים כט"ז, וכ"כ בשו"מ מהדורא ג' ח"ג סימן ז' ע"ש, ובפ"ת סוף ס"ק כ"ח כתב בשם השבו"י ח"ג סימן קס"ה שחולק על הט"ז, וסובר שאם המשכיר רוצה להשכיר לאדם אחר לאחר זמנו של הראשון, אין הראשון יכול להכריחו להשכיר לו דווקא כיון שגוף הקרקע של המוכר, (ואפשר דכ"ש בדירה שיש נפק"מ איזה שוכר שומר טוב יותר על הדירה), יכול לומר שניחא ליה להשכיר לאחר ולא לזה, שהשני ישגיח יותר על קרקע זו, ואדם יכול לעשות בשלו מה שירצה אם כלה זמן השכירות וכו' ע"ש, (וכתב שאם הבעל נפטר האשה קודמת ליטול ביתה בפרעון כתובתה), ונראה דזה רק אם באמת חושב שהשני ישמור על זה טוב יותר, אבל לא בהערמה, ובמשפט שלום מסכים לדעת השבו"י משום שהדרך לפרוע בסוף וכו', (ואם יכול לסדר באופן שלא יהיה חשש על הכסף לכא' אינו יכול לטעון כן). וראה בפתחי חושן שותפים פי"א הערה מ"ט.

המשך אי"ה בגליון הבא.

מעניינא דיומא

המשך מעמוד 1

ויש פן שלישי בנידון זה, בו נקטינן שהאדר השני הוא העיקרי ואילו הראשון תוספת, דהנה בירושלמי מסתפק איזהו האדר העיקרי ואיזהו עיבור ותוספת, ומסיק שהשני עיקר. ועל כן כבש שנולד באדר של שנה פשוטה, מלאה לו שנה בשנה מעוברת שלאחריה באדר השני.

ומכאן הביא הפר"ח (נה,י) מקור לדין המובא ברמ"א (שם) אודות נער שנולד בשנה פשוטה ומלאו לו י"ג בשנה מעוברת, ופסק שאינו נעשה בר מצוה אלא באדר השני שהוא העיקרי, והטעים זאת, שהואיל ומהות העיבור הוא להשוות את שנת החמה, הרי כשמעברים חדשי הלבנה משווים את האדר השני להיות במקומו הראוי לו בהתאם לשנת החמה, ואילו הראשון אינו אלא תוספת שנכנסה לסדר את השלמת 'שנת החדשים' עם שנת החמה.

נמצאו לפי"ז שלשה דינים: לענין הגיל - אדר השני עיקר. לענין התאריך - נחלקו הדעות אם בשני (שו"ע) או בראשון (רמ"א). ולעניין לשון בני אדם - הראשון עיקר (לרוב הפוסקים).

להולדת הבן

הרב **יאיר רוט** ומש'

להולדת הבת

הרב **שמעון כהן** ומש'

הרב **חיים עוזר שינפלד** ומש'

באירוסי הבן

הרב **שמעון אסרף** ומש'
ובנם החתן **מיכאל צבי** שיחי'

הרב **משה סרצ'וק** ומש'
ובנם החתן **יוסף** שיחי'

באירוסי הבת

הרב **אליעזר וייל** ומש'

הרב **מנשה פנירי** ומש'

בנישואי הבן

הרב **ישראל מאיר אלזס** ומש'
ובנם החתן **אליהו אליעזר** שיחי'
העליה לתורה וקידושא רבא יתקיימו
בביהכ"נ חניכי הישיבות רשב"י (16)
תחילת התפילה בשעה 7:35

הרב **יואב פרנקל** ומש'
ובנם החתן **יוסף** שיחי'

בנישואי הצאצאים

הרב **עמיאל ביליצקי** ומש'
ובנם החתן **יהודה לייב** שיחי'
עב"ג בת
הרב **יצחק גרודקה** ומש'

פרשת השבוע

ויקחו לי תרומה (כה, ב)

"לי - לשמי" (רש"י)

בספר "**כתנות אור" לרבי מאיר אייזנשטט** מבאר: נאמר בגמרא בפסחים (נ.) "רבי אבינא רמי: כתיב 'זה שמי לעלם וזה זכרי לדר דר", אמר הקדוש ברוך הוא: לא כשאני נכתב אני נקרא, נכתב אני ביו"ד ה"א ונקרא אני באל"ף דל"ת". היינו, שם הוי"ה הוא השם בכתיבתו, בעוד שם אדנות הוא השם בקריאתו. עוד מובא בגמרא (סוטה לח.), שבמקדש היו קוראים את השם ככתיבתו ואילו בגבולין בקריאתו.

והנה התרומה הרי נועדה לעשיית המשכן, לפיכך אומר הכתוב: "**ויקחו לי תרומה - לשמי**", שעל ידי עשיית המשכן תוכלו לקרוא את שמי ככתיבתו.

בפרוש **הש"ך** על התורה כתב: כוונת התורה שיזכירו את שמו יתברך ויברכו על הפרשת התרומה ועל כל מצווה ומצווה שעשו. וכן על כל דבר שיהנו יתנו הודאה לקב"ה, ולאחר שיהיה 'לי' - היינו הודאה וברכה, יקנו את הדבר בברכה שברכו.

מוסיף הש"ך וכותב על הפסוק "ועשית שולחן": "ואפשר שעל כל כלי וכלי שהיו עושים, היו מברכיים על עשייתו - '**אשר קידשנו במצוותיו וציוונו על עשית כלי פלוני**', כדי שתחול הקדושה בעשייה ובדיבור".

מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי (כה, ב)

מבאר בעל ה"**הפלאה**" בספרו "**פנים יפות**": מובא בחז"ל (פסחים סו:) "אמרו עליו על הלל, מימיו לא מעל אדם בעולתו, אלא מביאה חולין לעזרה ומקדישה וסומך ידו עליה ושוחטה". ופירש רש"י: "שלא היה שהות בין הקדישה לשחיטה, שיבואו בה לידי מעילה".

גם כאן הזהיר הכתוב שאף שגמרו בליבם להתנדב, הרי הדין הוא (שבועות כו:): "גמר בליבו צריך להוציא בשפתיו", על כן לא יקדישו בפה את הנדבה שגמרו בלבם להתנדב, עד שיביאוהו בפועל, כדי שלא יבואו לידי מכשול.

זהו שאמרה התורה: "**מאת כל איש אשר ידבנו ליבו**", ועדיין לא הקדיש בפה, עד ש"**תקחו את תרומתי**", ואז לא יגיעו לידי מכשול.

תקחו את תרומתי (כה, ב)

כתב **בטור** (יורה דעה סי' רמט) בהלכות צדקה: "ואם אין בידו ליתן לו ויכול לעשות לאחרים שיתנו לו שכרו גדול **כשכר הנותן**".

תמה על כך ב"פרישה": "ואף על גב שבגמרא אמר רבי אלעזר גדול המעשה יותר מהעושה, וכאן אמר שהם שווים.

"ויש לפרש שהרי קאמר שכרו של המעשה גדול כשכר הנותן מדעתו בלא כפייה. ומה שאמרו בגמרא ששכרו יותר מן העושה, רצה לומר מהעושה שאינו נותן מדעתו אלא בכפייה, שאין שכר לאותו נותן כאילו נתן בלא כפייה. אבל גירסת השו"ע '**משכר הנותן**' וזה כלשון הגמרא".

ועשו לי מקדש ושנתי בתוכם (כה, ח)

כתב ה"**אור החיים**" הק' (בראשית כח, כב) וז"ל: "והאבן הזאת אשר שמתי מצבה - יראה כי היא זו אבן השתיה (יומא נד:) שהזמינו למקדש (זוהר ח"א עב), ומצינו לו שהזמין עצי שטים למשכן במדבר (תנחומא תרומה ט). ואולי שיכוון ה' באומרו 'ועשו לי מקדש' לשון '**מזומן**', פירוש מה שכבר הוזמן, כי המשכן וגם בית המקדש בשניהם הזמינם יעקב, 'ושכנתי בתוכם' חוזר על שני הכנות אלו".

ועשית שני כרובים זהב (כה, יח)

פעמיים מצאנו בתורה את המילה "כרובים". בספר בראשית מסופר על גירוש אדם הראשון מגן עדן, ונאמר שם (ג, כד): "וישכם מקדם לגן עדן את הכרובים", ופירש שם רש"י: "מלאכי חבלה". וכאן בעשיית המשכן, נאמר "ועשית שנים כרובים", ופירש רש"י: "דמות פרצוף תינוק היה להם". ותמוה מאד הכיצד זה מפרש רש"י אותה מילה עצמה באופן שונה בשני המקומות?

ביאר זאת **רבי משה מרדכי אפשטיין**, ראש ישיבת סלבודקה, בדברים שנשא בכנסייה הגדולה (אלול תרפ"ג): באה התורה לרמוז, כי כאשר נותנים לילד חינוך טוב וראוי, עשוי הוא להיות ככרוב הומושך בכנפיו על ארון הקודש. אולם כאשר אין מחנכים אותו חינוך תורני טהור, ומרחיקים אותו מאהל מועד ומארון הברית, סופו לגדול פרא ולהפוך ל'מלאך חבלה'...

והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה... אל הכפרת יהיו פני הכרובים (כה, כ)

כתב ב"**דעת זקנים מבעלי התוספות**": "**פורשי כנפים למעלה**" - "מראשיהם, דרך ענוה ויראה". "**אל הכפרת**" - "שפניהם היו כפופין למטה לצד הכפרת".

מעשיהם של צדיקים

רבי יעקב ששפרוטש זצ"ל

לא תיעקר אות אחת מן התורה

כידוע היה רבי יעקב ששפרוטש זצ"ל ראש הלוחמים נגד הכת המשיחית של ש"צ שר"י. וכניצב בודד במערכה כמעט יחיד התאונן וכתב "ראיתי את עצמי כגרגיר יחידי בארץ, גם בעלי תורה ותלמידיהם אינם עומדים לימיני, והנמשכים אחרי מעטים מאד".

רבי יעקב ששפרוטש דבוק היה במקורות חכמינו זכרונם לברכה ובדברים, לא נע ולא זע מהם כמלא נימה.

כחוד החנית במלחמתו נגד כת השבתאים, אימץ לעצמו רבי יעקב ששפרוטש את העיקר התשיעי משלוש עשרה העיקרים, שזאת התורה לא תהא מוחלפת, ועיקר זה הוא השתדל להנחיל לעם ישראל נוכח התפרצות הכת המשיחית - כך התחילה הנצרות - אמר רבי יעקב ששפרוטש. בתחילה התלכדה קבוצת מאמינים עבור משיח שקר, והמשיח נהרג - אבל המאמינים סירבו להכיר בטעותם - הוא אמר. חרפה היתה להם לשגת ויצרו תורה חדשה.

רבנים שהתנגדו לכת היו בסכנת מוות. היראים שבהם נמלטו על נפשם ובלבד שלא להצטרף למאמינים התועים, ואחרים התעטפו בשתיקה שלא יבולע להם.

רבי יעקב ששפרוטש לא חת ולא זע ויצא ללחום, והזהיר את הפוסחים על שני הסעיפים שהכל שקר ואחיזת עיניים. סכנה גדולה מרחפת, שכל הבנין שבונה הכת, יקרוס ויקבור את כל המאמינים, ויתקיים בהם כל באיה לא ישובון.

כשהוא פונה אל אנשי הכת, כדי להעמידם על האמת הוא כותב להם כדרכו כפי אמונתו כשנקודת האמונה הפשוטה היא המשכנעת ויש בה כדי לנצח, וכך הוא כותב:

"האם ראיתם בשום ספר שמחוייב להאמין למשיח מי שאומר על עצמו: "משיחא אנא", או אומרים עליו ש"זה מלך הכבוד" קודם עשיתו מעשה משיח כדברי הרמב"ם בהלכות מלכים, ואף על פי שיתן כמה אותות ומופתים אחרים, האם כדאים הם להחזיקו למשיח? שאם לא כן, כל הרוצה ליטול שם משיח יבא ויטול, אם חסידותו מוכחת עליו, וכפי החסידים ירבו המשיחים..."

דברי חכמינו זכרונם לברכה, הם נר לרגלי רבי יעקב, כל הרוחות שבעולם לא יזיזו אותו מכלל זה, וכיצד הוא מכחיש את משיחיותו של ש"צ? פשוט מאד, הוא שואל שאלה שאין עליה מענה, כששאלתו מבוססת על דברי רבותינו זכרונם לברכה.

וכך הוא שואל את אנשי הכת, כיצד יתכן שתמליכו עליכם את מלך המשיח? הרי זה נגד גמרא מפורשת, שהנה בירושלמי במסכת מעשר שני נאמר, שבנין בית המקדש עתיד להיות לפני מלכות בית דוד, אם כן נשאלת השאלה איך הומלך מלך וירושלים עדין בחורבנה.

מתולדותיו

רבי יעקב ששפרוטש זצ"ל נולד בשנת ש"ס.
בהיותו נער כבן תשע נשא ונתן בסוגיות הש"ס, בגיל שמונ עשרה, התמנה לדיין בתמלסאן שבמרוקו, בבית דין שחלש על שש גלילות. בגיל עשרים וארבע הוכתר לאב"ד במרוקו ובשנתו הארבעים התמנה לאב בית דין בתקופה זו עלתה קנאת השלטונות עליו ועקב עלילה והלשנה נאסר כשלאחר מכן שוחרר, לימים ישב על כסא הרבנות בסאלי, כשלאחר מכן הגיע להמבורג ומשם ניהל מאבק רצוף ועקש כנגד כת השבתאים שהתפשטה בתפוצות ישראל.
בגיל תשעים ושלש נקרא לכהן כרבה של העיר אמשטרדם לאחר פטירת רעו רבי יצחק אבוהב זצ"ל, כחמש שנים ישב על כסא הרבנות באמשטרדם עד ליום פטירתו י"א אייר שנת תנ"ח.

וכשאנשי הכת האשימו את רבי יעקב ששפורטש, שהוא כופר באחד משלש עשרה עיקרים, והוא האמונה בביאת המשיח, אמר על כך רבי יעקב: אני מאמין במשיח בן דוד האמיתי, ובנביאי האמת וצדק, ומאמין ששבתאי ונתן (נביאו) שניהם כאחד שווים לרעה, ויהי רצון שישוב עמלם לראשם, וכל ישראל נקיים.

את העוז והאומץ שהיו לרבי יעקב במלחמתו, שאב הוא בעיקר, כשנוכח לדעת, שאנשי הכת עוברים על איסורי תורה ודרבנן, בטענה שזה נעשה על פי קבלה, ורבי יעקב היה איתן באמונה הפשוטה, שביאת המשיח ובשורת הגאולה, לא תתלווה בשום אופן בביטול איזה מצווה ח"ו או בהיתר איזה איסור ח"ו, שמשיח העובר עבירה משיח שקר הוא והוא כותב "ימות שלמה ואלף כמותו ולא תעקר אות אחת מן התורה"

העובדות הוכיחו שאכן צדק רבי יעקב במאבקו, כשרבים נוכחו לדעת ולשמוע, שאנשי הכת עוברים מצוות דרבנן ומתירים איסורים, מקריבים קרבנות ומבטלים צומות, וכשרבני איזמיר החרימו את ש"צ ונעלו את בת בית הכנסת בפניו, ניגש ש"צ לפרוץ את המנעול בעצם יום השבת.

לאחר שהתברר קבל עם ועדה על מעשיהם הנואלים, או אז נוכחו לדעת עד כמה היתה חרדתו של רבי יעקב ששפרוטש זצ"ל מוצדקת, והלך בכוחו להציל את עם ישראל.

נושאים בהלכה

המדור נועד לעורר את לב המעיינים בלבד
ולא לפסוק הלכה למעשה

הרה"ג רבי שמואל ברוך גנוט
מראשי ישיבת "משאת המלך"

נדרי צדקה בתרומה בכרטיס אשראי

התורם צדקה דרך כרטיס האשראי, וכעת רוצה לבטל תרומתו או לשנותה לצדקה אחרת. האם יכול לעשות זאת?

א] בר"ה ו' א' אמרי' גבי צדקה ד"בפיך" זו צדקה, וע"כ אמרי' דאמירה לצדקה מחייבתו ליתן הממון לצדקה, והרמ"א (יו"ד סו"ס רנ"ח) כ' דאם חשב בלבו ליתן איזה דבר לצדקה, חייב לקיים מחשבתו ואין צריך אמירה, אלא דאם אמר כופין אותו לקיים. וי"א דאם לא הוציא בפיו אינו כלום, והעיקר כסברא הראשונה. וראה בשו"ע הגר"ז (מכירה ומתנה ד'). וע"כ כ' השו"ע (יו"ד רג,ד ורנז,ד) שהפוסק ממון לצדקה יאמר "בלי נדר", והש"ך (רד,ד) כ' שצריך לומר בפירוש "בלי נדר" וכן בשל"ה (שער האותיות אות ר). והרוצה לבטל קבלתו, צריך התרה ככל נדרים, כמש"כ השו"ע (רנח,ו) ומ"מ אין לחכם להתיר נדרו, משום הפסד עניים, כמש"כ בשו"ת הרדב"ז (ח"ד סי' אלף רד-קלד), או משום דבעי' פתח או חרטה, ואין ראוי לאדם להתחרט על מצוה שכזו, כמש"כ בשו"ת הרלב"ח (סי' ד). וע"ע בחכמת אדם (כלל ק' סימן ו') ובשו"ת מהרש"ם (ח"א סי' סז) ובשו"ת בית יצחק (יו"ד ח"ב סי' ע"ח), בשו"ת אמרי יושר (סי' ס"ז) ובשו"ת מנחת יצחק (ח"ב סי' ל"ט).

ב] דין "הגיע ליד גבאי"- ב"ק לו,ב. אמר ליה ההוא גברא הואיל ופלגא דזוזא הוא לא בעינא, נתביה לעניים. הדר אמר ליה ניתביה ניהלי, איזיל ואברי ביה נפשאי. א"ל רב יוסף כבר זכו ביה עניים, ואע"ג דליכא עניים, הכא אנן יד עניים אנן, ופרש"י: "רב יוסף הוה גבאי". ולהתוס' שם, כיון דהתחייב על דבר שלא בא לעולם לא חשיב כנדר ולהכי בעי' להא ד"יד עניים אנן". והרי"ף כ' בדומה לזה.

ובעל המאור שם הביא לד' רב האי גאון דפליג ע"ד הרי"ף וס"ל דדין אינו ברשותו הוא דוקא במסרב ליתן לו, אך לא בנדו"ד. דאם לא כן הוא, אזי אף ע"י מעמד שלושתן לא קני בהקדש וק"ו בהדיוט. ופי' רב האי דאע"פ דע"י "בפיך זו צדקה" נילף דהאומר ליתן לצדקה חל נדרו, ועובר ב"בל תאחר" אם לא שילם נדרו, מ"מ בי"ד לא מצו למיעבד ליה מאומה, ורק אחר דקני במעמד שלושתן מצי בי"ד לאפוקי ממונא מיניה. ואמנם הרמב"ן כ' דודאי דאין אדם יכול להקדיש דבר שאינו ברשותו, אף שמחזיקו אינו מסרב ליתן לו הממון. ולדבריו בדעת רב האי י"ל דכיון "דהאי גברא לאו אקדושי אקדשה, מדלא קאמר תהא לעניים, אלא נודר הוא שאמר עלי ליתן סלע שחייב לי בנזקי לעניים ויתננה המזיק להם ואינה קדושה ביד המזיק כלל, לפיכך מן הדין היה יכול לחזור בו. אלא כיון שאמר במעמד רב יוסף למזיק תננה לעניים, קנו ואין יכול לחזור בו וכו', אבל מעולם לא עלה על דעת חכם שיוכל אדם להקדיש דבר שלא זכה בו", עכ"ד.

והטושו"ע כ' (בסי' רנ"ח) דהנודר לצדקה, אינו יכול לחזור בו אא"כ נשאל לחכם והתיר לו, ואם הגיע ליד הגבאי, אינו יכול להישאל עליו. ועוד כ' דהאומר חוב שיש לי ביד פלוני יהיה לצדקה, אם אמר כן בפני בע"ח ובפני הגבאי וכו' זכה בו הגבאי מדין מעמד שלשתם והרי הוא צדקה ואינו יכול לחזור בו ואסור לשנותו, וכ' הב"י דפסקינן כהתוס' והר"ח, דהרא"ש כ' דשניהם אמת, ואף דהמרדכי פליג ע"ד הר"ח. ועי' ש"ך רנ"ח סקי"ח.

ג] והנה באופן שחברת האשראי העבירה כבר את סכום הצדקה לקופת הצדקה, א"כ חברת האשראי ודאי שאינה יכולה להתחרט, כיון דהוי ממון גמור שהגיע ליד גבאי, ואילו הלקוח שביקש להעביר את הסכום יתחייב לחברת האשראי את הסכום שהעבירה, מדין קנין ערב (קידושין ו' ב', אמר רבא תן מנה לפלוני ואקדש אני לך מקודשת מדין ערב, ערב לאו אע"ג דלא מטי הנאה לידיה קא משעביד נפשיה, האי איתתא נמי אע"ג דלא מטי הנאה לידה קא משעבדא ומקניא נפשה). ואמנם כאשר הלקוח נתן הוראה לחברת האשראי להעביר סכום לקופת הצדקה, אך חברת האשראי עדיין לא העבירה את הסכום, א"כ לית ביה "הגיע ליד גבאי" כיון שחברת האשראי אינה חייבת ללקוח ממון, כי אם מלוה היא מממונה שלה למי שהלקוח ביקשה לתתו, וכל עוד לא נתנה את הממון, לא חל כאן שום חוב שהוקנה לעניים וממילא ל"ח כהגיע ליד גבאי. וכדקי"ל בשו"ע (חו"מ קכו,ב) ד"בד"א כשהיה לראובן מנה ביד שמעון. אבל אם לא היה לו מנה בידו, אלא שא"ל תן מנה ללוי בשבילי ואפרענו לך, לא קנה, וכל אחד משלשתן יכולין לחזור בו".

ואמנם גם באופן שישנו הסדר שהלקוח מפקיד סכום כסף לחברת האשראי, והחברה מאשרת כל עסקה שתיגבה מתוך סכום זה, וא"כ חשוב כחוב, ולכאו' יהני ביה דינא דהגיע ליד גבאי משום מעמד שלשתן. זה אינו, כיון שעסקאות אלו אינם נעשים בפני בעלי חברת האשראי (הבעל-חוב) אלא ע"י פעולת מחשב, ואנן קי"ל דקנין מעמ"ש לא מהני ע"י הכתב וע"י שליח, עי' שו"ע שם סעיפים כ-כא. דכיון דקנין מעמ"ש הוא הלכתא בלא טעמא, כבגיטין י"ג ב', הבו דלא לוסיף עלה. וזאת ועוד שבד"כ פעולת ההתקשרות של ארגוני הצדקה לחב' האשראי מתבצעת לאחר סיום ההתקשרות עם התורם (ואינו כעיסקה רגילה, בה הלקוח צריך לחתום ולאשרר את העיסקה, לאחר אישור חב' האשראי) וממילא אין כאן מעמ"ש מבחינה מציאותית. ומקום שאמרו לקצר אינו רשאי להאריך.

ד] ובאופנים שע"י מסירת מספר כרטיס האשראי חל קנין המועיל בהדיוט (ועי' במש"כ בס' ויאמר שמואל בגדרי קניני כרטיס אשראי), א"כ חיובו ככל דיני קנינים וא"א להישאל עליו, ועי' צדקה ומשפט פ"ו ס"ק כ"ב.

ה] אמנם ודאי דהתורם צדקה דרך כרטיס אשראי הוי נדר לצדקה ואם רוצה לבטל נדרו יצטרך להישאל עליו, וכמש"כ באות א', דהא אמירתו מחייבתו, ככל האומר דממון זה לצדקה. ועי' צדקה ומשפט (פ"ד ס"ק מ"ה) בדין הכותב צ'יק לצדקה ועדיין לא מסרו, דלהפוסקים דהגומר במחשבתו לתרום מהני מחשבתו וחייב ליתן לצדקה, א"כ חייב ליתן בכח מחשבתו, וכ"כ מרן שליט"א בדרך אמונה פ"ח בשם המהרש"ם. אך לענין עצם כתיבת הצ'יק יל"ע האם נחשב לנדר, עי"ש. ובצדקה ומשפט כתב בסו"ד שיל"ע האם כשכותב את הצ'יק ולא מסרו, האם הוי נדר או לא, ומ"מ ודאי דאחר שמסרו, ואפי' בצ'יק דחוי, יש בו התחייבות עפ"י מנהג המדינה וא"א לחזור ולבטל הצ'יק, וה"ה בחתימה על "הוראת קבע" לנכות מחשבונו בבנק עבור צדקה שדינו כצ'יק וכל שמסר ליד גבאי א"א לחזור בו. ונראה דגם ע"י הוראה בכרטיס אשראי א"א לחזור בו, ועדיף מצ'יק, כיון שאינו יכול לבטלו.

ו] ויל"ע בנותן תרומה או בהמוסר חובו בפני "הרבנים המקבלים" את הצדקה, שאינם גבאי הצדקה המחלקים את הממון, אלא רק מקבלים את התרומות ומעבירים אותם אח"כ ליד הגבאים, האם נחשבים כ"יד עניים". ועי' בזה בפ"ת יו"ד רנ"ח ס"ק ט' ובמש"כ בשם הנוב"ת דספק האו"ת אינו שייך בגבאי שאינו קבוע אשר יכול הוא לעשות כעת בצדקה כפי רצונו ולחלקם למי שירצה, ומשמע מדבריו דגדר גבאי, לכה"פ לדעת האו"ת, הוא דוקא זה שיש לו טובה"נ לחלק הצדקה כפי רצונו וע"כ אין לו דין שליח, אך לא באופן אחר. וע"ע צדקה ומשפט (פ"ד ס"ק כ"ב). דון מינה ואוקי באתרא.

זמני הלכה למעשה אופק אלעד

בעריכת הרה"ג רא"י זילבר זצ"ל

	נה"ח מישורי	נה"ח הנראה	סוזק"ש מג"א	סוזק"ש הגר"א	שקיעת החמה
שבת	6:32	6:40	8:26	9:11	5:19
יום א'	6:31	6:39	8:26	9:11	5:19
יום ב'	6:30	6:38	8:26	9:10	5:20
יום ג'	6:29	6:37	8:25	9:10	5:21
יום ד'	6:28	6:36	8:25	9:10	5:22
יום ה'	6:28	6:36	8:25	9:09	5:23
יום ו'	6:27	6:35	8:24	9:09	5:24
שבת	6:26	6:34	8:24	9:08	5:25

הקהילה התורנית אלעד

ברכת מזל טוב שלוחה לידידנו הנכבד
ראש הכוללים "מדרש אליהו"
הרה"ג רבי **אברהם משה פכטר** שליט"א
ולאביו מראשי הכולל הגאון רבי **צבי פכטר** שליט"א
לרגל השמחה **בנישואי הבן - הנכד יעקב נ"י** במז"ט
יהי רצון שיהיה הבית בנין עדי עד לתפארת המשפחות,
דורות ישרים מבורכים וירוו רוב נחת מכל יו"ח מתוך אושר
והרחבת הדעת בריות גופא ונהורא מעליא

הקהילה התורנית אלעד — **בית הכנסת זכור לאברהם**

כוס תנחומים נשגר לידידנו הרב **אבי משה זוהר** שליט"א
עם פטירת אביו הרב **דוד זוהר** ז"
המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים
ולא תוסיפו לדאבה עוד
יושבים שבעה עד יום שלישי ברח' שמעיה 14א

הודעה חשובה

הננו להודיע כי במסגרת השיעורים
ע"י הגאון רבי **אריאל בוקוולד** שליט"א
מתקיימת **סדרת שיעורים** בענין שיעורים של תורה
השיעורים מתקיימים בביהמ"ד המרכזי "מאור שרגא"
(בהיכל ד') כל מוצ"ש בשעה 9:15
ציבור שוחרי התורה וההלכה מוזמן להשתתף

הקהילה התורנית אלעד — **ביהמ"ד המרכזי מאור שרגא**

הננו משתתפים בצער הרב על פטירתו של ידידינו הנכבד
הרה"ג רבי **משה לוי** זצ"ל
ומביעים את תנחומנו לבניו
הרב **שאלתיאל**, הרב **יהונתן**, הרב **אלחנן**
ולרעייתו ולכל בני המשפחה שיחי'
המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים
ולא תוסיפו לדאבה עוד עד יקיצו וירננו שוכני עפר במהרה

הודעה חשובה

הננו שמחים להודיע כי לקראת סיום ימי השובבי"ם
ולבקשת מרביצי התורה יערך תיקון שובבים עם
עננו הגדול להרש"ש זיע"א ביום ו' ערש"ק פר'
תצוה - בשעה 12:45 תפילת מנחה
לפני התיבה יעבור
הרה"צ רבי **אהרן הרשלר** שליט"א
הידוע בתפילותיו בהשתפכות הנפש
התפילה תתקיים בבית הכנסת אחוזת אברהם
רח' בן זכאי 40 — בברכת השיבנו ה' אליך ונשובה